

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/9/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114011012
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3114011012.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci proti obžalovanému Z. L., nar. XX.XX.XXXX a Z. M., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin lúpeže podľa § 188 ods.1 Tr. zák., spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry v Trenčíne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 21.10.2014, sp. zn. 1T/73/2014-108, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.marca 2015, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 21.októbra 2014, sp. zn. 1T/73/2014, boli obžalovaní Z. L. a Z. M. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín č. 2Pv 910/13 podanej dňa 6.6.2014 pre zločin lúpeže podľa § 188 ods.1 Trestného zákona, formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mali obžalovaní dopustiť na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v mesiaci jún 2010 v čase okolo 20,15 hod. v osobnom vlaku odcudzili po vzájomnej dohode poškodenému S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., S. J. č. XX/XX zlatú retiazku so zlatým krížikom a to tak, že medzi železničnými stanicami F. a X. pristúpil k nemu odzadu obvinený S. M., ktorý ho chytil pod krk a stiahol na zem a následne mu obvinený Z. L. strhol z krku retiazku, čím poškodenému S. S. spôsobili škodu vo výške 438,82 €.

Obžalovaní boli spod obžaloby oslobodení, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú stíhaní.

Zároveň bol poškodený S. S. obligatórne podľa § 288 ods.3 Trestného poriadku odkázaný so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote napadol odvolaním prokurátor a to v neprospech oboch obžalovaných vo výroku o vine. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že okresný súd dospel po vykonanom dokazovaní k nesprávnemu záveru o tom, že nebolo dokázané spáchanie skutku. Vykonaným dokazovaním bolo podľa prokurátora preukázané, že došlo k odcudzeniu retiazky poškodeného: Poškodený popísal páchatel'ov i spôsob spáchania trestného činu a následne pri rekognícii opoznal i Z. M.. Je pravdou, že od spáchania skutku až do podania trestného oznámenia uplynula značná doba. To však vysvetlil poškodený tým, že nepoznal identitu páchatel'ov lúpeže a až keď stretol obžalovaného L. na L. stanici v F., spoznal ho ako jedného páchatel'ov. Okrem poškodeného a obžalovaných neexistuje žiadna osoba, ktorá by spáchanie žalovanej trestnej činnosti videla. To však podľa prokurátora neznižuje vierohodnosť výpovede poškodeného. Obaja obžalovaní spáchanie skutku popreli, pričom podľa prokurátora je pozoruhodné, že obaja zhodne uviedli, že viac ako

10 rokov necestovali vlakom. Tak isto sa vyjadril i svedok H., ktorý mal byť pri spáchaní trestného činu prítomný. Na základe uvedeného bolo podľa prokurátora spáchanie žalovaného trestného činu obom obžalovaným v plnej miere preukázané. Navrhol preto, aby v odvolacom konaní krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods.1, písm. b), c) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods.1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že na dôvodoch písomne podaného odvolania i na tam uvedenom návrhu v plnej miere zotrúva.

Obžalovaný Z. L. uviedol, že odvolanie prokurátora navrhuje ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný Z. M. uviedol, odvolanie prokurátora navrhuje ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady prezumpcie neviny - § 2 ods.4 Tr. por., zákonného procesu - § 2 ods.7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods.9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkový stav krajský súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného zločinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu a na záver súdu prvého stupňa, že nebolo preukázané vo vzťahu k obom obžalovaným, že sa skutok stal tak, ako to prokurátor v obžalobe uviedol. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové i právne závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods.1 Tr.por.

Vo vzťahu k obom obžalovaným nebol v rámci vykonaného dokazovania produkován žiaden jednoznačný či už priamy, alebo nepriamy dôkaz svedčiaci o tom, že sa skutok uvedený v obžalobnom návrhu stal a teda, a maiori, že ho spáchali spoločným konaním obžalovaní.

Obaja obžalovaní sú usvedčovaní jedine a výlučne len výpoveďou poškodeného S. S.. Vo všeobecnosti samotná výpoveď poškodeného môže byť za určitých okolností výlučným dôkazom preukazujúcim zavinenie páchatel'a a spáchanie trestnej činnosti (ak absentujú okolnosti vylučujúce iný skutkový záver), avšak z hľadiska teórie dokazovania trpí výpoveď poškodeného v danom konkrétnom prejednávacom prípade viacerými obsahovými deficitmi a je značne oslabovaná i temporálnym hľadiskom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že žalovaný skutok sa mal stať v presne nezistený deň mesiaca jún 2010. Z toho vyplýva, že poškodený sa logicky o trestnom čine musel dozvedieť najneskôr do konca kalendárneho mesiaca jún roku 2010. Trestné oznámenie však podal až dňa 17.9.2013. Túto skutočnosť poškodený vysvetľuje tým, že dovtedy nemal vedomosť o identite páchatel'ov. Už samotné vysvetlenie tohto postupu zo strany poškodeného je prinajmenej zvláštne a v ďalšom je spochybňované jeho vlastnými inými tvrdeniami. V trestnom oznámení poškodení uviedol, že totožnosť páchatel'ov nepoznal, avšak už v roku 2010 pred spáchaním skutku sa na stanici rozprával s osobou, ktorú neskôr identifikoval ako obžalovaného L.. V prípravnom konaní uvádzal (zápisnica z 05.03.2014), že obžalovaného od

spáchania skutku až do podania trestného oznámenia stretol minimálne dvakrát. Dokonca mal od neho žiadať vrátenie odcudzenej zlatej retiazky. Nakoniec na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.09.2013 na Okresnom súde Trenčín uviedol, že oboch obžalovaných pozná a to z Bufetu Tena na železničnej stanici v Ilave, kde ich videl ešte pred spáchaním skutku.

Aj keby súd chcel považovať predchádzajúce tvrdenia poškodeného za preukázateľné a uveriť jeho tvrdeniu, že spáchanie trestného činu nenahlásil, pretože nepoznal totožnosť páchatel'a, je otázne, prečo trestné oznámenie podal až 17.9.2013, keď najneskôr 15.6.2013 sa mohol dozvedieť totožnosť domnelých páchatel'ov. V ten deň totiž v pohostinstve Tena žiadal od obžalovaného L. vrátenie údajne odcudzenej retiazky (viď č.l. 45 a nasl. vyšetrovacieho spisu). Nelogické je, prečo následne i napriek tomu s oznámením celej veci polícii otáľal a trestné oznámenie podal až o ďalšie tri mesiace. Uvedené skutočnosti vážne spochybňujú vlastné tvrdenia poškodeného, že spáchanie trestného činu neoznámil polícii, pretože nepoznal identitu páchatel'ov.

Obaja obžalovaní spáchanie žalovanej trestnej činnosti popreli a poškodeného v čase údajného spáchania trestnej činnosti podľa vlastných slov nepoznali. Obžalovaný M. uviedol, že v čase údajného spáchania trestnej činnosti pracoval na Poľnohospodárskom družstve v H. a obžalovaný L. v spoločnosti Agrollava Pultz, s.r.o. v Ilave, pričom ako pilčík dochádzal v tom čase do Veľkého Medera. Obaja tiež popreli, že by v tom čase cestovali vlakom, nemali na to dôvod. Tvrdenia obžalovaných o zamestnaní sú preukázané i výpismi z registra Sociálnej poisťovne i potvrdeniami o zamestnaní, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

Svedok K. K. mal byť v tom čase kolegom obžalovaného M. a na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaný zostával kvôli výkonu práce na salaši až do neskorých večerných hodín, pričom bydlisko obžalovaného je od salaša vzdialené asi 1 km, teda nemal dôvod cestovať domov vlakom.

Odvolací súd tiež dáva do pozornosti, že prokurátor v obžalobnom návrhu (č.l. 2 obžaloby) uvádza, že vykonanou rekogníciou bolo preukázané, že poškodený ako páchatel'ov opoznal Z. L. a Z. M.. V skutočnosti však opoznal V. H. a Z. M..

Vykonaným dokazovaním teda nebolo, ani podľa názoru odvolacieho súdu, preukázané, že by obžalovaní v priebehu mesiaca jún 2010 nastúpili do osobného vlaku, v ktorom mal cestovať poškodený a že by žalovanú trestnú činnosť spáchali.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súhlasí odvolací súd so záverom súdu prvého stupňa, že vykonaným dokazovaním neboli produkované žiadne priame ani nepriame dôkazy, ktoré by sami osebe, alebo v spojení s inými dôkazmi umožňovali vysloviť jednoznačný a nespochybniteľný záver o tom, že sa žalovaný trestný čin stal a že ho spáchali obaja obžalovaní.

Podľa § 2 ods.4 Trestného poriadku každý, proti komu sa vedie trestné konanie sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. V uvedenom ustanovení je upravená zásada prezumpcie neviny. Podľa nej nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, a teda obvinený nie je povinný svoju nevinu dokazovať. Zo zásady prezumpcie neviny vyplývajú nasledovné pravidlá pri dokazovaní:

- in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného); ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného, čomu zodpovedajú dôvody oslobodenia spod obžaloby, najmä dôvody uvedené v § 285 písm. a) a c),

- obvinenému musí byť vina preukázaná; obvinený nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech; teda ak obvinený niektorú okolnosť nepoprie, nemožno z toho vyvodzovať záver, že táto okolnosť zodpovedá skutočnosti; rovnako ak obvinený k svojmu tvrdeniu nepredloží dôkazy, nemožno z toho vyvodiť záver, že také tvrdenie je nepravdivé; odsudzujúci rozsudok môže byť pritom vydaný len v prípade, ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného, a v prípade, ak vina obvineného nie je preukázaná, musí byť obvinený oslobodený spod obžaloby podľa § 285.

Okresný súd preto postupoval správne, keď s poukazom na aplikáciu zásady in dubio pro reo skonštatoval, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní a podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku ich spod obžaloby oslobodil.

Z týchto dôvodov odvolanie prokurátora odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.